

[Krag.]

Der er for øvrigt ikke saa uhyre stor Anledning til en almindelig Debat om Samlingens Politik her ved denne Lejlighed, for næsten alle de Sager, vi har haft til Behandling, har givet Anledning til indgaaende Debatter om Regeringens hele gennemtænkt ensidige, klasseprægede Styre. Nu har den ærede socialdemokratiske Ordfører staaet her og lovsunget Villigheden hos det Fler-tal, som kom ind her for den højtærede Regering ved Valget den 22. Oktober. Naar vi tænker tilbage paa de Tilsagn, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Steen stod her ved Finanslovens første Behandling og gav Oppositionen Tilsagn om For-handlingsvilje og Forstaaelse for Oppositionens berettigede Krav, ja, saa siger jeg, at den høje Regering har misbrugt sit Flertal; den har troet, at den kunde herske enevældigt paa Grundlag af Valgresultatet. Hvad skyldte den efter sin egen Mening Forfatningen? En god Dag, vil jeg sige! Ja, en god Dag, maaske, jeg tror nu ikke, at Dagene hos ret mange har efterladt lyse Minder om Samværet med Regeringen, men i hvert Tilfælde, paa en glad Nat har det da ikke manglet, og det kan der være somme, der kan sætte Pris paa — jeg tror ingeniunde, det var alle i dette høje Ting, der gjorde det.

Regeringen har ved Fremsættelse af sine Forslag paa ingen Maade hverken ved disse Forslags Indhold eller ved deres Form haft for Øje, at man dog ogsaa, saa længe vi har en Tokammerforfatning her i Landet — og for øvrigt under alle Omstændigheder, enten vi har en Et- eller Tokammerforfatning —, skylder Oppositionspartierne Hensyn. Man har Pligt til at vise Hensyn i Kraft af Forfatningen. Oppositionen er ikke at foragte, vi er at respektere, hvis Resultater skal naas, og naar man undlader dette, saa er det ikke demokratisk Politik, man er inde paa, saa er det demagogisk Politik — saa er det Diktatur, man tilsigter. Og det har vi ogsaa følt Gang paa Gang under denne Vinters Forhandlinger. Har man undtagelsesvis taget rimeligt Hensyn til Oppositionen, har man undtagelsesvis vist Forhandlingsvilje, ja, saa har man fundet Oppositionen paa forfatningsmæssig og for-handlingsvillig Grund. Hele den Oprensning, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fremførte for et Øjeblik siden af de værdifulde Resultater, der var naaet i denne Samling, er jo Udtryk for, at der vekslende hos de forskellige Oppositions-partier — desværre kan jeg sige — somme

Tider hos samtlige Oppositionspartier har været vist Regeringen baade Forstaaelse og Forhandlingsvilje. Disse Resultater er Udtryk derfor. Jeg spørger: Hvad er disse Dages Lovgivningskaos Vidnesbyrd om andet end dette, at Oppositionen stiller sig forhandlingsvillig over for talrige af Regeringens Forslag og til Trods for det Tempo, der i disse Dage kræves, er rede til at medvirke til Forslagenes Gennemførelse? Men at det er gaaet anderledes ved visse Lejligheder, er, som sagt, slet ikke til at undres over, fordi Regeringen i mange Tilfælde og i afgørende Situationer er optraadt i fuldkommen Enevoldsstil. „Vi alene vide“ har været Mottoet. Den tavse Dansker, havde jeg nær sagt, jeg mener den tavse Handelsminister, er typisk i saa Henseende. Hvor tror man, man i nogen parlamentarisk Forhandling vil driste sig til at forlange mere i Retning af Diktaturtendens, i Retning af Foragt for Oppositionen, i Retning af Ligegyldighed med Hensyn til at give den Oplysninger end det, den højtærede Handelsminister har præsteret i dette høje Ting i den korte Tid, han har haft Adgang til det? „Vi alene vide“ har været Mottoet, ikke blot for ham, men for mange andre af Regeringens Medlemmer, og det er ogsaa den Tone, der har klinget i Dag fra det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch; Husk vor Folketingsstyrke, den har I at bøje jer for, hvor meget det end maatte stride mod jeres Opfattelse, hvor stærkt det end maatte gaa mod alle Samfundsinteresser, Talmajestæten har I at bøje jer for!

Regeringen har virkelig, synes jeg, Gang paa Gang i denne Rigsdagssamling handlet, som om den i Fjor havde faaet sit herostratisk berømte Misfoster af en Forfatningsreform gennemført. Saaledes har de Herrer virkelig ageret, og det er jo allerklest, i den mest absolutte Renkultur kommet frem ved Forhandlingerne om Valutaforslaget. Jeg siger: Forhandlinger — det er i Virkeligheden et helt forkert Ord, for det gik, som naar i dette høje Ting ingen begærer Ordet og Formanden siger: Forhandlingen er sluttet, endskønt der ingen har været. Paa samme Maade sluttede den højtærede Handelsminister Forhandlingerne i Gaaseøjne i det Udvalg, der var nedsat til at overveje Valutaforslaget. Fuldkommen afvisende, intet Svar paa, hvad vi spurgte om, ikke fjerneste Hensyn til vort Forhandlingstilbud, Svaret var den højtærede Ministers Ryg, af Bordet med Oppositionens Plan, var Ordren, der udgik, den var ikke engang Ord, ikke engang no-